

Lovforslagenes paragraffer og spørgsmålet om deres overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg vil, til trods for at der ikke er andre fra socialudvalget, der har ønsket at sige noget til andenbehandlingen, og til trods for at der ikke er nogen ændringsforslag til hverken lovforslag nr. L 92 eller lovforslag nr. L 93, alligevel godt sige noget. Jeg ved, at det har været diskuteret i socialudvalget, at man ville skyde den egentlige diskussion til tredjebehandlingen, og det er også i orden, at socialudvalget er blevet enigt om det, men jeg mener dog, det er på sin plads, at der bliver sagt noget allerede under andenbehandlingen, inden man faktisk fuldstændig har færdigbehandlet dette lovforslag og det er ved at gå igennem. Det spiller også ind i den sammenhæng, at jeg ikke selv kan være til stede ved tredjebehandlingen.

Det er allerede påpeget i vores betænkningens bidrag, at dette lovforslag hovedsagelig rammer lavindkomstgrupper og almindelige lønindtægtsgrupper, dvs. mennesker med en almindelig indtægt eller med halvanden indtægt. Der er ingen tvivl om, at lige meget hvordan man drejer og vender forslaget, så er det utrolig asocialt. De 200 mill. kr., der skal spares ved det, skal spares for disse grupper. Jeg finder det meget betænkeligt, at socialdemokratiet og forligspartierne har været villige til at køre denne lovgivning igennem, og at de har været villige til at presse en såkaldt ligestilling igennem med den konsekvens, at det rammer lavindkomstgrupper og almindelige lønmodtagere.

Jeg vil godt hive en enkelt lille ekstra gruppe frem, som ikke andre har gjort opmærksom på i betænkningen. Det er de unge mellem 18 og 21 år, som får SU, som får stipendiestøtte, men som er afhængige af deres forældres indtægt. Ifølge de udregninger, vi har fået fra ministeriet, vil lovforslaget betyde, at mellem 2.000 og 3.000 unge helt kommer til at miste deres stipendiestøtte, og at mellem 10.000 og 15.000 unge kommer til at få den beskåret. Det er aldeles alvorligt for den gruppe unge. Det, der sker, er, at de – voksne mennesker, som de er, over 18 år – risikerer at få beskåret deres stipendiestøtte,

uanset at deres muligheder for at klare sig økonomisk ikke bliver én krone bedre. Deres forældres muligheder bliver heller ikke én krone bedre, og i forvejen er det sådan, at langt de færreste forældre overhovedet kan klare at støtte deres unge under uddannelse. Jeg mener også, det er moralsk forkert, at unge, der er voksne, der er over 18 år, og som er myndige, som har valgt, skal være afhængige af deres forældres indtægt.

Desuden kommer den foreliggende lovgivning til at ramme den gruppe af 15–16-årige, som har mulighed for at få ungdomsydelse. Af bemærkningerne til lovforslag nr. L 93, som er en konsekvensændring i forhold til lovforslag nr. L 92, fremgår det, at der skal spares 15 mill. kr. på ungdomsydelserne. Jeg synes, det er værd at bemærke, at de forældre, der overhovedet har mulighed for at få ungdomsydelse til deres unge på 15–16 år, er forældre, der ikke har en husstandsindtægt på over 70.000 kr. Det er simpelt hen forældre, som er utroligt ringe stillet i forvejen. Det er forældre, der er på pension af den ene eller den anden slags, det er forældre, der har halvdagsarbejde, eller det er forældre, der ligger helt på grænsen af, hvor man er underbetalt.

Jeg finder det urimeligt, at man overhovedet forsøger at køre denne type såkaldt ligestilling igennem, og jeg finder det også halsløst, at man har forsøgt at køre den igennem så hurtigt. Da det i sommer blev rejst som et problem under behandlingen af første fase af socialindkomsten, at der var forskelle mellem folk, der har private pensionsordninger, og dem, der har arbejdsgiveradministrerede pensionsordninger, pressede de borgerlige partier meget hårdt på, for at der skulle komme en ligestilling, men det betyder vel ikke nødvendigvis, at socialdemokratiet og forligspartierne selv skal køre dette igennem over hals og hoved. Det vil jeg påstå at man har gjort, selv om lovforslagene har været til behandling siden december måned. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvordan forligspartierne, der kører det her igennem, vil være i stand til at stå til ansvar over for de mennesker, det rammer. Det er i hvert tilfælde deres egne vælgere, det kommer til at ramme. Det er i hvert tilfælde de folk, som man normalt siger ikke skal rammes hårdt af de sociale nedskæringer, nemlig decideret folk med lavindkomster.